

Annie Besant

SÖTÉT HATALMAK A
TERMÉSZETBEN

FORDÍTOTTA: Dr. Martinovich Géza
Számítógépes változat: Szabari Noémi, 2004

Első kiadás: MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT
KÖNYVTÁR BARÁTAINAK TÁRSASÁGA, 1938.

SÖTÉT HATALMAK A TERMÉSZETBEN

I. Munkájuk a fejlődésben

Ez a téma meglehetősen homályos és igen bonyolult is, mert a kifejezés „sötét hatalom” a lények igen nagy számát és fajtáját fedi.

Az egyik ilyen elkülönített csoport, akiket a Secret Doctrine Asuráknak nevez, és akikről mondják, hogy az emberi faj fejlődésével személyesen össze vannak kapcsolva; akiket Lucifer vagy Sátán néven ismerünk, és akik mint emberi lények is testet öltenek. Az első bolygó láncról jöttek át. Ez az a lánc, amellyel a planetáris fejlődés, melyben részt veszünk megkezdődött. A jelenlegi földlanc a negyedik a sorban az ezt megelőző harmadik a holdlanc volt. A szóban forgó lények az első bolygóláncon fejlődtek és a fejlődés különböző fokain a földön a negyedik fajban jelentek meg és igen szoros összeköttetésben voltak az u. n. Sötét Arc Uraival, ezekkel a híres atlantiszi mágusokkal, akikről a teozófiai irodalomban sok szó esik, és akikről később itt is szó lesz. Ezeket most egyelőre azonban hagyjuk figyelmen kívül.

A következőkben tárgyalt sötét hatalmak azok, akik a külső természettel függnek össze, és akik úgy a fizikai, mint a magasabb világokban működnek, akik az emberek közül fejlődtek, és akik végül azok közé jutnak, akiket fekete Mágusoknak neveznek.

Az első dolog midőn azokat a Sötét Hatalmak néven összefoglalt nagy hierarchiákat és típusokat tanulmányozzuk, hogy megszabaduljunk attól a gondolattól, hogy ezek az un. gonosz, vagy rossz erők. Ezek a szavak „rossz” és „gonosz” természetes kapcsolatban vannak az emberi fejlődésben és igen határozott és világos értelmük van. Igaz, hogy az esetek nagy részében azok is amiket rossznak nevezünk, de nem ez az alapvető eszme. Ha csak úgy tekintünk rájuk, mint valami rossznak képviselőjére, akkor sohasem lesz egy egészséges gondolatunk sem a természetben való helyükről és munkájukról és mindig valami elvetendőre, vagy erkölcstelenre gondolunk, aminek pedig semmi köze sincs a világban végzendő munkájukhoz.

El kell fogadnunk azt a gondolatot, hogy a természetnek két oldala van, de mindkettő Isteni, ez a nézet szükségszerűen következik abból a felismerésből, hogy csak egy létezés van, ahonnan minden ered. Ha ezt egyszer felismertük, akkor megértjük, hogy az isteni természetnek ez a két megnyilvánulása lényegében nem lehet gonosz. Meg kell próbálnunk, hogy kivessük elménkből a gonosz fogalmát, mely a közönséges keresztény felfogásában az ördöggel azonos. Ne keverjük bele azt az elméletet sem, mely ördögből bukott angyalt csinált, nem csak a szenteknek, hanem magának Istennek ellenfelét, - ami igen különböző két dolog.

Ne zavarjuk össze gondolatainkat a természet két vetélkedő erejéről szóló Zoroasztriánus ideával sem. Inkább menjünk vissza ahhoz a korábbi eszméhez, amit a Zoroasztriánus hitvallásban megtalálhatunk, ahol a második Logosz két szellemre oszlik. E két szellem oly jellemvonásokat mutat, hogy most anyagnak és szellemnek nevezhetnénk azokat, vagy létező és nem létezőknek; megfelelnek a szanszkrit Sat és Asatnak, a természet két nagy erejének, a vonzásnak és taszításnak. Úgy tekintsük ezeket, mint megnyilvánulásaikban ellentéteseket egymással, de mindketten Isten Törvényének céljáért dolgozva.

Azt is mondhatnánk, hogy a sötét erők a dolgok anyagi oldalát képviselik. Könnyen felismerhető, hogyan jött később a fejlődés folyamán az anyag a rosszal összeköttetésbe. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a fejlődés egyik felében az anyagi fejlődés az, amit jónak tekintünk, és amit most jónak gondolunk, a spiritualitás tekinthető rossznak; azaz a jó és a

rossz relatív kifejezések a fejlődésben és mindig a fejlődésnek bizonyos fokára vonatkoznak, amellyel éppen foglalkozunk. Amelyik ezzel a fokkal összhangban van, amelyik elősegíti az isteni célt a fejlődésben, erre az egyre lehet a rossz kifejezést alkalmazni.

Fel kell ismernünk azt is, hogy a fejlődés tulajdonképpen egy kör. Midőn eléri a mélypontot, és azután irányát megfordítva felfelé kapaszkodik, ahol előbb leereszkedett, az ami egyezett az isteni Akarattal a lefelé haladó íven, az ellentétes a felfelé haladón, míg az ami egyezik az isteni akarattal a lefelé haladón, ellentétes vele a felfelé haladón. Mindaz, ami ellen most küzdeni igyekszünk mindaddig, míg a fejlődés a középpontot el nem érte, elősegítette a fejlődést, úgy hogy azok, amiket most sötét hatalmaknak nevezünk, ugyanazok, amelyek a törvénnyel egyetértésben működtek és elősegítették a világ fejlődését addig a pontig, ahol az élet felfelé fordul és elkezdí visszafelé való haladását. Leghelyesebb a határozatlan pozitív és negatív, vagy a szellem és anyag kifejezést használni, ha eltekintünk attól az értelmezéstől, hogy az anyag szükségszerűen rossz.

A fejlődés korai fokain, még saját bolygónk jelenlegi fejlődési periódusában is, de még inkább a fejlődési köröket tekintve, a fejlődés anyagias, materializáló irányzatú volt, az anyagnak megszilárdulása, sűrítése volt a feladat és minden, ami elkülönülést és az anyag sűrűsödését segítette elő, a fejlődés érdekében működő erő volt. A későbbiekben fehérnek nevezett erők a konstruktív erők, a szellem és az élet oldalán. Másfelől az elválasztható, mállasztó, romboló erők a fejlődés későbbi folyamán fekete erőkké válnak. Mindkettő egyformán isteni megnyilvánulás és mindkettő a világegyetem kifformálásán dolgozik, csak hogy különböző vonalon dolgoznak. Van egy bizonyos idő a fejlődésben, midőn tisztán látni, hogy azok az erők, melyek a korai fokokon segítők voltak, már akadályoznak, de ebben az akadályozásban is lényeges dolgot cselekszenek a világ, sőt a világegyetem előrehaladása érdekében.

A következő dolog, hogy megértsük, miszerint a világegyetemben minden mögött ott van az élet és a természetben minden folyamatot intelligencia irányít. Természetesen ezek a hierarchiák lefelé haladva mind inkább kisebbednek és a legalsó fokon náluk az öntudat igen fejletlen, de mégis jelen van.

A természetnek élet oldala, melyet sötét- oldálnak is neveznek, a lényeknek igen magas hierarchiáiból áll, a bámulatos intelligenciának legmagasabbika teljes és tökéletes öntudatossággal működik és az isteni célt a világban a romboló és materizáló erők felhasználásával szolgálja és különösen a rendszer keletkezésének korai napjaiban tevékeny. Mindenütt láthatjuk munkában őket, mint a taszítás aktív erejét, amint a formákat, a kombinációkat egymás után kényszerítik ki úgy, hogy a megelőző lerombolásával alkalmas adnak a konstruktív erőknek új kombinációk létrehozására. A konstruktív erők tehetetlenek lennének ebben a korai időkben, de a destruktív és taszító energiákat a naprendszer anyagának óriási tömegébe ezek a sötét hatalmak öntötték bele.

A rettentő természeti katasztrófákat, melyek a világ felépítésében oly nagy szerepet játszottak, a vulkánikus kitöréseket, földrengéseket, melyekről jelenlegi, aránylag rendezett világunknak fogalma sem lehet, mind a sötét erők energiái hozták létre abból a célból, hogy újabb és újabb, tökéletesebb és tökéletesebb világok keletkezzenek.

Megértettük tehát, hogy a munka, amit ezek végeztek, ez az elkülönítés, sűrítés és anyagiasítás szükséges munka volt, sőt ha későbbi korszakok álláspontjából tekintjük, akkor alapvető munka. A nehézség ott kezdődik, midőn az ember is megjelenik a színen és a különböző szenvedélyek is szerepet kapnak a játékban.

Általában irtószunk annak a megismerésétől, hogy mindezen alacsony szenvedélyeknek és erőknek meg van a maguk helye a természetben; hogy hiába van meg a helyes iránti magasrendű érzék, ha még oly lényekkel van dolgunk, akiknek egyáltalán nincs fogalmuk arról, mi a helyes és helytelen. Azok a szenvedélyek, melyek most bajt okoznak, a fejlődés bizonyos fokán segítettek elkülöníteni, körülhatárolni és ezt az egész differenciálódást az

önzés hozta létre, melyet most az emberi természetben kifejlődött egyik legértékesebb tulajdonságnak híresztelünk.

Igaz, hogy a jelen- korban az önzésnek a durva alakjai legtöbbször számára sérelmesek, de az is igaz, hogy vannak közöttünk típusok, akiknek az önzésre igen nagy szükségük van a fejlődésükben. Még vannak közöttünk emberek, akiknek a fejlődésükhöz arra van szükségük, amit a természet sötétebb oldalának kell neveznünk, és ha túl gyorsan hatjuk őket e fölé, ha sok tekintéllyel és erőszakossággal ítéljük el őket ezért, akkor az eredmény az lesz, hogy késleltetik őket fejlődésükben, és megakadályozzák, hogy kinőjenek ebből a helyzetből, mely bár rendkívül kellemetlen, de nem kevésbé szükséges és a maga helyén helyes is.

A lényeknek ezek a hierarchiái, akik a fejlődési rendszernek, - legyen az bolygó lánc, fejlődési kör, bolygó periódus, vagy faj – első felében oly aktívak voltak, amint a fejlődés tovább haladt, az emberi faj számára természetszerűleg mint hátráltató erők jelentkeztek, és pedig kétféle következménnyel. Azok, akik küzdöttek ez ellen, küzdelmük következtében gyorsabban növekedtek, akik engedtek nekik, azok megakadtak az emberi fejlődésben és oly ösvényre léptek, mely oda vezet, amit mi fekete mágiának nevezünk.

Nézzük most milyen hatással vannak a Sötét Erők azokra az emberekre, akik közönséges egyszerű életet élnek. Nem bánnak velük úgy, mint egyénnel. Soha sem fordul elő, hogy a hétköznapi ember közvetlen támadásoknak legyen kitéve a természeti sötét erők részéről. A körülöttünk kísértő ördög ideája tévedésen alapszik, bár az asztrális világban vannak fizikai testüktől megfosztott lények, akik bizonyos mértékig beleavatkoznak az emberi ügyekbe és megpróbálják, hogy a saját egyéni kielégülésükre gonosz és helytelen utakra tereljék az embereket. Olyan emberek ezek, akik a szenvedélyeiket nem képesek kielégíteni az asztrális világban fizikai testük hiányában, és hogy mégis némi kielégüléshez jussanak, az emberi faj alacsonyabb típusaival keresnek összeköttetést, és oly cselekedetekre ösztönzik őket, melyeket magukra hagyva nem követtek volna el.

Az úgy nevezett bűnhullámok ilyen ösztönzéseknek a következményei. A fenti értelemben tehát beszélhetünk kísértésről. Ugyanez áll az öngyilkosságokra vonatkozólag is. Ezekben az esetekben tényleg beszélhetünk bizonyos nyomásról, melyet az asztrális világ alacsonyabb régióiból gyakorolnak az emberi halandókra. A Sötét Erők inkább a tömegekkel, mint az egyénnel törődnek. Ahol már megkezdődött, ahol a rossz már elkezdett néposztályokat, vagy típusokat, ott elősegítik a rossz hullámot. Sokszor nemzeti nehézségeket hoznak létre. A tevékenységnek ez a fajtája, ami nagyrészt állandóan működésben van, végeredményben a jó érdekében működik, mert gondoskodik oly állapotokról, melyekben a küszködés folytán az erények kifejlődnek, és amely küzdelem az embert erőssé teszi. Ezek az általuk kiküldött erők, melyek úgy látszik mintha a világ kárára szolgálnának, oly erők, melyek ellenük lázítják az emberek fejlődő isteniségét és minél erősebbek azok az energiák, melyek ellen ennek az istenségnek síkra kell szállni, annál gyorsabban fejlődnek is azok.

Ebből az okból a Kali Yugában a Vaskorszakban leggyorsabb a haladás. Nem lehet fejlődni, ha nincsenek akadályok. Az Aranykorszakban a haladás igen lassú volt. De a sötét Erők diadalmaskodása idején igazi és nagy spirituális haladásban volt részük. Ugyanez a helyzet a visszavonultságban és a világban eltöltött élet között. A visszavonultságban eltöltött élet, melyet sokan oly kívánatosnak tartanak, inkább nyugalom ideje mint haladásé, inkább a termés betakarításának, mint a megvetésnek az ideje. Az életküzdelemben érhetünk el igazi haladást, és ha visszatekintünk a múltba, egyes emberek életébe, akkor tapasztalni fogjuk, hogy a visszavonultságban letöltött élet csak előkészület volt egy új küzdelmes életre.

Hogy az ún. ellenséges erők valójában barátaink, azt hamar megtanuljuk az okkult életben. Csak azok, akik a tagadás ösvényére lépnek, azok nevezhetők valójában rosszaknak. A kezdő fokai ennek az ösvénynek eléggé ismertek ebben a világban, - saját magunk

megfontolt előnybe részesítése mások kárára, mások érdekeivel való nemtörődömség. A mai kereskedelmi élet valóságos iskolája a fekete oldalra képesítő tanítványságnak.

Azok, akik küzdenek a Sötét Erők ellen, megtalálják az akadályokban minden lépésüknek biztonságát, mert ilyen akadálnak rendkívül nagy értéke az, hogy arra kényszerít minket, hogy lábunkat az elért magaslaton megvessük, mielőtt feljebb hágunk. Megóv a túl gyors haladástól, ami veszélyes lehet, és megóv attól, ami az életben a legszomorúbb: az ember, aki túl gyorsan haladt előre, de nem tudta megtartani az elnyert helyet, emberi gyengeségei miatt. Ezek a gyengeségek pusztulnak el a megelőző küzdelemben. Különösen ha már haladottabbak vagyunk és mindinkább tudatában vagyunk nekik, mindinkább növekvő ellenténykedéseik a legnagyobb szolgálatunkra vannak.

Azok pedig, akik velük tartanak, olyan emberek lesznek, kiknek magasabb testeik túl hamarosan merevvé, fejlődés képtelenné válnak. A magasabb ösvényen a mentális és különösen a kauzális testnek növekvésre képes állapotban kell maradnia. Azon tény folytán, hogy a kauzális test folytatódik, növekvésre képes állapotban való megtartása sokkal nagyobb fontossággal bír a haladásunkban, mint bármi is, amit asztrális és mentális testeink érdekében megtehetünk. A kauzális teste a közönséges gonoszok (bűnök), alacsony érzelmek nem érintik, nem árthatnak neki. A legtöbb, amit az érzelmek tehetnek, ha bizonyos mentális erővel vannak telítve az, hogy a kauzális test növekedését meggátolják, a megsértett régióban. Az Egó magasabb érzelmek erőinek fejlődésükhöz igen plasztikus kauzális testre van szükségük s az a veszély áll fenn, hogy túl hamar merevvé lesz.

Ha az egyén növekedésében elért bizonyos magaslatot, az önzés sokkal veszélyesebb lesz a számára, mint addig, mert a kauzális testet az „Én – alakító” képesség fejleszti. Az intellektuális önzés, vagy a magasabban fejlett érzelmek önzése sokkal veszélyesebb, mint annak alsóbbrendű és inkább visszataszító megnyilvánulásai, mert a magasabb vechikumokat (eszközöket, járműveket) támadja meg. Ha a kauzális test képtelen lesz a növekedésre még mielőtt az ember a buddhikus világot elérte volna, akkor elkerülhetetlenül a fekete mágia útjára fog tért. A fekete mágusoknak jellemzője, hogy a kauzális testük merev, sűrű s az élet nem járhat keresztül kasul rajta. Így börtönné válik, melybe az élet be van zárva, ahelyett hogy hasznos burok legyen, melyen át készségesen szétsugározz minden irányban. Ezért oly rendkívül fontos az önzetlenség és a szeretetnek magasabb alakjai, ha az ember fensőbb fejlődéséről van szó.

A fekete mágus meg akarja őrizni elkülönülését, s ezt csak úgy teheti meg, hogyha ellenáll annak a fejlődésnek, mely oda törekszik, hogy a kauzális test kiterjesztő képes, áthatolható és hajlékony legyen. Amint a jobb oldalon haladó ember az egyesülésre törekszik, úgy a baloldalon (baloldali úton) levő célja az elkülönülés. Ezt néha fekete Nirvánának is nevezik, ellentétben az egyesülés, beolvadás és a béke Nirvánájával.

A Fekete Mágusok tehát a fejlődést a most elért ponton akarják megállítani, és nem akarják megengedni, hogy felfelé haladjon a második íven, amely a magasabb világokban való tökéletes egységhez vezet.

Most egy különös ponthoz érkeztünk. Azok, akik a buddhikus világ határán vannak, azok nem maradnak meg állandóan az előbb említett állapotban. Egyik másik belátja az intellektus erejénél fogva is, hogy az egység elkerülhetetlen, s hogy az erőfeszítése, hogy örökre elkülönülve maradjon, nem célszerű. A fekete mágusok többsége jelenleg még nem ismeri fel a tényt, hogy elkerülhetetlenül el kell bukniuk, de azok, akik egy lépéssel előbbre jutottak az intellektus fejlődésében, felismerik, hogy az egység elkerülhetetlen és ezen intellektuális megismerés ereje által a mentális világoknál magasabb világokat is elérhetnek.

Mily különös ezeknek a helyzetük a világ fejlődésében. Meggondolt felismerése annak, hogy amit tesznek, annak végül el kell buknia a hosszú úton, de egyúttal felismerése annak is, hogy az, amit tesznek szükséges a fejlődés teljességéhez, hogy kell valakinek lennie, aki eljártssa az ellenállásnak ezt a szerepét, hogy a növekedés biztos és teljes legyen. Úgy

hogy a legnagyobbak ezek közül, a nagy Sötét Testvériség tagjai oly emberek, akik elérkeztek ahhoz a ponthoz, ahol felismerték a dolgok lényegét s elfogadták a szerepet, melyet a valóságban oly soká játszottak, avégből, hogy együtt működjenek a fejlődés érdekében, azáltal, hogy erőfeszítésre készítetik a legfejlettebbeket.

Maria Corelli „A Sátán Keservei” c. könyvében megérezte a Sátán igazi eszméjét. Ebben a könyvben a Sátán, bár igyekszik az embereket rossz útra téríteni, de mindig örült, ha ez nem sikerült neki. A nagy Sötét Testvériség tagjai nem kívánják, hogy az emberiség legelőrehaladottabb tagjai elbukjanak. Megtesznek minden lehetőt, hogy elbukjanak, mert ezt a szerepet kell játszaniuk, meggondoltan, de szomorúan vállalván magukra a Karmát, amit okoznak maguknak s feláldozván magukat, hogy akkor is végig játsszák a szerepet, melyre fejlődésük egész tartama által képessé tették magukat s felismervén azt is, hogy mivel vétkeztek, vakságuk miatt bűnhődniük is kell. Különös változás ez az utolsó pillanatban, de elkerülhetetlen, midőn az intellektus odáig fejlődött, hogy áthatol az illúziókon és meglátja a dolgok lényegét.

Ez a nagy Sötét Testvériség tehát nagy részben hordozza a világ fejlődésének a terhét, s így valóban isteni munkát végez, és ezt igen hatásosan végzi. Magára vállalja az okozott baj által következő bűnhődés fájdalmát és aránylag igen rövid idő alatt megy keresztül nehéz szenvedéseken.

Edvard Carpenter egy költeményében a Sátánról, az ember küzd a Sátán ellen, és ez által viszi előbbre a fejlődését, úgy hogy ahányszor is juttatja őt a földre a hatalmas küzdőtárs, mindannyiszor felemelkedik, mindig erősebben a bukástól. „Minden fájdalom, amit az egyik testben szenvedtem, az erővé lesz a következőben, ami javamra fog válni,” mondja a költő.

S van a Sátán szomorúságának egy része, amit a Sátán misztériumának is nevezhetünk. Minden szolgálatra kész erő a természet sötét erőivel folytatott harcból keletkezik. Más dolgokat más úton is el lehet érni, de az, az erő, hogy szolgálatra képesek vagyunk, az a sötét erővel vívott harcból keletkezik és nem a fehér erők segítségével folytán. Haladni lehet, és erőt kaphatunk, fejlődésünket is követhetjük, de hogy méltóvá legyünk a világon, akkor le kell mennünk az alvilágba is és meg kell küzdenünk a Sötét Hatalmakkal és bizony sokszor el is bukni, míg végül diadalmasan felemelkedhetünk, mint az élet és a halál urai. Ez az a sötétség mely körülveszi az Ember megfeszített Fiát, és ez a Halál árnyékának völgye, melyen az emberiség mindegyik megváltójának keresztül kell mennie. Nincs más út elnyerni a Megváltó helyét, csak azokkal való küzdelemben, akik ellenállnak és csak a fájdalom töviskoronáját hordozva lehet megtanulni, hogy hogyan gyógyíthatók meg az emberiség szenvedései, és hogyan lehet levenni az emberiségről a fájdalom terhét.

II. Atlantisz pusztulása

Fentebb szó volt az Asurákról, kiknek fejlődése részben földön, részben megelőző bolygóláncon folyik.

Tudjuk, hogy Logosz, midőn létrehozta a naprendszert a hét Planetáris Logosz útján, vagy segítségével teszi azt. Ezek azok a lények, akiket érteni kell, midőn az asztrológia a bolygókról beszél.

A bolygók maguk ezen Logoszok inkarnációinak nevezhetők. Egy vagy több bolygó képez egy inkarnációt, ugyanazon elvek inkarnálódnak fokról fokra, a külső megnyilvánulás mind bonyolultabb lesz, míg a benső élet ugyanaz marad. A hindu ősi írások szerint a teremtő Logosznak – Brahmának négy teste van, egészen a jelen időnkig. Ezekről a testekről beszélnek, de sohasem magyarázzák. A róluk tett állítások azonban teljesen beleillenek abba a töredékes tanításba, amit e tárgyban kaptunk.

Az első a sötétségnek a teste és azt mondják, és azt mondják, hogy az Asurák innen erednek. A bolygók, melyek egy bolygóláncot kitesznek nem egyenlő számúak, minden láncban számuk egészen 7-ig nő, azután csökken, és pedig oly módon, hogy kettő, kettő egyesül, és ha a 7-ik bolygó láncot elértük, akkor csak egy bolygó van, melyben mind a hét egyesült.

Az Asurák az első bolygólánchoz tartoznak, ahol csak egy bolygó van, melyen a fejlődés végbemehet. Az anyag még nem sűrűsödött eléggé, hogy a fejlődés a fizikai, asztrális és alacsonyabb mentális világokban lehetséges legyen. Ezek a lények, akiket ekkor még nem is nevezhetünk Asuráknak, tehát ebből a messze evolúcióból erednek. Ők az igazi megtestesítői az „ÉN” princípiumainak (ahamkara). Ez a princípium a jelenlegi bolygóláncon jut legerősebben kifejezésre és annak a negyedik fejlődési körében, ahol az anyag a legsűrűbb az egész rendszerben.

Ezért mondják mindig az okkult könyvekben, hogy azok, akik ezt az „ÉN” alakító képességet mentesítik, sötét hatalmaknak nevezhetők. De ez természetesen a fejlődés korai fokán nem oly szembe szökő, mint később midőn már a manasz kifejlődött az emberben és az egység és szellemiség nézőpontjából ezeknek ellenségévé válik. A szellemiség az egység felismerése, ezért ellentéte ennek a szélsőségesen kiélezett elkülönülési elvnek.

Az Asurákkal szembenálló típus a Surák testesítik meg a rend princípiumát, míg az előbbieket a haladást, a mozgást képviselik. Ezek az idők folyamán, mint lázadó lények szerepelnek, akik ragaszkodnak a saját útjukon való haladáshoz és igazi típusai a lázadó, forradalmi intellektusnak. Az első bolygó láncra elérték tökéletességüket, és mint ennek a bolygóláncnak „emberei” (így nevezhetjük őket) fejezték be ennek a láncnak fejlődését.

A második bolygóláncon ismét megtaláljuk őket. Ebben a fejlődési korszakban az alakító princípium uralkodott és mintázta, formálta ennek a korszaknak anyagát. Barishad Pitriknak nevezik itt őket és ennek a korszaknak három bolygóján haladták át, ahol ezen lánc alakjainak alakításában vettek részt. E lánc végén már erős individualitással rendelkeztek. A harmadik bolygóláncon, a holdláncon ismét megjelennek itt Hold Pitriknak (ősök) nevezik őket. Itt azokat segítik előre, akik az alacsonyabb láncokon már elérték az intelligencia fokát. Ennélfogva az első lánc fejlődésének eredményei, a második láncban a forma mesterei, a harmadikban a segítői és azok elméjének alakítói, akik a holdláncon érik el a fejlődésnek magasabb fokait, kialakítván kauzális testüket. Végül is azokká fejlődtek, akiket a Titkos Tanítás a Sötét Bölcsesség Fiainak nevez.

Az Asurák az alkotó Énnek magasabb világában is a lázadásnak jellemvonásait mutatják. Fejlődésüket saját módszereik szerint alakítják. Midőn elhangzott a parancs a Fehér Bölcsesség Fiai részére, hogy az embert a saját képmásukra kell teremteni, a Stanzák szerint 1/3-ad rész megtagadta az engedelmességet és ezek az Asurák voltak. Ezért újra kellett születniük a földön és pedig a negyedik fajban, hogy szenvedjenek, és szenvedést okozzanak. (az Angyalok bukása).

A negyedik faj első alfajában jelentek meg a földön. Az első, második és a harmadik alfaj kezdetén az emberi evolúció kezdetén vannak, és egy ideig engedelmeskednek a törvénynek. Új állapotok közé jutottak, amit eleintén meg nem értettek. Rendkívül értelmesek lévén kezdtek megbarátkozni az állapotokkal, s mindenek előtt az új eszközt igyekeztek erőssé tenni, mielőtt új helyzetükben önálló fejlődési folyamatba kezdenének.

Ebben az időben a földet azok a nagy lények kormányozták, akik a Vénuszról jöttek és engedelmes szolgálók és tanítványaik az Agnishvatta Pitrik voltak. A nagy királyok és tanítók inkarnálódtak soraikból.

Egy ideig az Asurák tisztán fizikai testük megtartásával voltak elfoglalva és a világ segítségükkel gyorsan haladt előre a civilizáció útján. Amint azonban otthon kezdték magukat érezni az új világban és új testeikben, eredeti természetük ismét felülkerekedett, lerázta a

környezet hatásait és saját tudását, és fölényét hirdette. Ezzel megkezdődött a nagy küzdelem, mely korszakokon keresztül tartott, s végül is Atlantisz elpusztításában kulminált.

Az Asurák érezvén nagy intellektuális erejüket nem voltak hajlandók engedelmessé válni, különösen midőn az isteni tanítók visszavonultak és gyengébb kezekbe került az akkor uralkodó nagy tolték faj kormányzása. Egy új központ alakítását kezdték meg, ahol ők lehettek a legfőbbek. Azt gondolták, hogy az ő intelligenciájuk is olyan erős, ha nem erősebb, mint azoké, akik akkor az Arany Kapu városában uralkodtak. Így összegyűltek ők is és megalapították saját városukat, melyet egy új birodalom székhelyévé tehetnek majd.

Itt megkezdték felépíteni a természetfeletti erőknek azt a nagy épületét, melyből lassanként az atlantiszi fekete mágia fejlődött ki.

Az Aranykapu városában két igen tisztelt dolog volt, az egyik a nagy aranytemplom, ahol a Logoszt a nap alakjában tisztelték és a másik a Beavatás barlangja. A sötét erők tehát szintén megépítették a maguk templomát és barlangját.

Ezután segítségükre hívták a Föld elemtárait, akik a világ romboló erőit testesítették meg, hogy természet feletti csodát vihessenek végbe. Ezeket az elementálokat különböző állat, majd később emberáldozatokkal kötötték le maguknak, s a sötét beavatásoknak egész rendszere fejlődött ki, ami még a mai napig sem szűnt meg egészen.

Így keletkezett a Sötét Páholy és a Sötét Hierarchia szemben a Fehér Páhollyal és Fehér Hierarchiával és nemcsak a fizikai, de a magasabb síkokon is.

Az anyag ebben az atlantiszi időben különbözött a mostanitól, keményebb sűrűbb volt, a mi szempontunkból, sokkal nehezebben kezelhető, míg azok szempontjából, akik a fizikai világ gorombább és erősebb energiáit kezelték, a legmegfelelőbb volt céljaiknak. Korszakokon keresztül tartott ez, míg végül is kiépült az atlantiszi mágianak rettentő rendszere. Nemcsak a természet romboló erőinek elementárai erősítették, de az emberiség alsóbbrendű típusai is, úgy hogy ez a különös szövetség ezek között a rendkívüli fejlett intellektuális erővel rendelkező lények és azok között jött létre, akiket a Stanzák értelemnélkülieknek (mindless) nevez, a legalacsonyabb típusok, akiket embereknek egyáltalán még nevezni nem lehet.

Erre a szövetségre vonatkoznak a Genézis 6. Részének következő verssorai:

„És látták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok és vevének feleségeket magoknak mindazok közül, kiket megkedvelnek vala. Az óriások valának abban az időben a földön, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz és azok gyermeket szülének nekik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.”

Az Isten fiai alatt a Sötét Bölcsesség Fiai értendők, kik nemcsak így, de Isteneknek is nevezték magukat, s imádatot is követeltek maguk számára.

Ezeknek és a legalacsonyabb lemuriai és atlantiszi fajták asszonyainak egyesüléséből, akik a mágiában is segítségükre voltak, született a legsötétebb mágia. S még ma is megmaradt a fekete mágianak az a fajtája, mely szexuális kilengésekben nyilvánul meg, s melyben az állatias elemek a magasabb elemekkel elvegyülnek. Még ma is a leggonoszabb és legveszélyesebb ellenségét a fehér mágianak és az igazi miszticizmusnak a szexuális eltévelyedések útján leljük fel.

Végül is a dolgok odáig fejlődtek, hogy a nagy Okkult Hierarchia elhatározta, hogy elpusztítja azokat a testeket, amelyek a sötét oldalon oly erőteljes képviselői voltak, s ami azzal fenyegetett, hogy oly faj lesz kitenyészve, mely a fizikai testben sokkal állandóbb lesz, mint az a fejlődés szempontjából kívánatos. Ugyanis a fejlődés feltétele az, hogy kész legyen engedni a fejlődő és kiterjeszkedő Életerőknek, ahelyett hogy merev börtönné váljék, amely valójában az életet elnyomó és magasabb céljait illetően fejletlenül tartja.

Így a rettentő katasztrófa, mely Atlantisz darabokra zúzta, szétrombolta ezeket a magasán fejlett formákat és bennük a megtestesedett mágiát. A fekete mágia azonban ez idő óta sem

tűnt el teljesen, de sohasem érte el előbbi magas fokát. Ekkor tanulták meg a Sötét Arc Urai, hogy ha az erők igaz próbatételére kerül a sor, hogy akkor ők mindig alul maradnak, mert az egységet megtestesítő erők mindig erősebbek, mint az elkülönülést megtestesítők. Ezért a legfejlettebbek közülük el is fogadták az egység álláspontját és belőlük lettek a jelenlegi Sötét Testvérek, akik kiegyenlítették a Karmát, amit a világra rászabadítottak és valóban együttműködői a fejlődésnek, bár látszólag ellene küzdenek. Mások, nem annyira fejlettek, mint ezek, szintén megtanulták a leckét és más testekbe költözvén a késői negyedik alfajban, sőt az ötödik fajban is belevitték azt az intellektust, amit elnyertek, de most már új motívummal irányítván azt, szolgálatába szegődtek azoknak, akik az Isteni Akarattal egyetértésben dolgoznak.

Nem kell azt gondolni, hogy azok az emberek, akikben az elme és akarat magas fejlettsége az uralkodó és ezek a képességek visszataszító alakban jelentkeznek náluk, nem tanultak meg oly feladatokat, melyek igen értékesek és feltehető, hogy ha egykor ráeszméltek a helyes útra, ezek a képességek sokkal gyorsabban fogják őket előbbre vinni, mint azokat, akikben ezek a tulajdonságok kevésbé vannak kifejlődve.

Vegyük például azt az embert, aki rendkívül kifejlesztette akaraterejét arra használta fel, hogy óriási vagyont szerzett mások érdekeivel nem törődve önző módon. Erkölcsi szempontból ez a típus rendkívül visszataszító, mégis nyilvánvaló, hogy ilyen ember igen értékes tulajdonságokat fejlesztett ki a fejlődés szempontjából, ha pillanatnyilag eltekintünk a morális nézőponttól, és magasabb szempontból tekintjük a dolgot. Az illető rendkívüli akaraterejét fejlesztett ki, de nemcsak ezt, hanem azt a képességet is, hogy az alkalmakat meglássa és megragadja.

Mármost, hogy az ilyen ember az emberiség legnemesebb tagjai egyikévé váljék, nem kell egyéb, mint hogy megváltoztassa célját és motívumait, úgy hogy az aranyért való küzdelem helyett a szolgálat nagyságát ismerje fel, és ezt kövesse is; ahelyett hogy akaratát mindenki letörésére használja, használja fel a gyengék felemelésére, – ha a szándék megváltozik a destruktív természet a legerőteljesebben konstruktív vá válik.

Az un. Rossz emberben meg van az, ami nagy embert alkothat belőle, ha szemei megnyílnak, és kész lesz arra, hogy az emberi fejlődést vezesse.

Mivel Isten mindenben benne van, végül is mindennek jóra kell fordulni, s nem baj hány jelentéktelen dolog tört le az úton, mindennek a vége a fejlődés lesz.

Befejezésül próbáljuk megérteni ismét azt a nagy jellegzetességet, az intellektust, az „Ént”, ami az egyént teszi. Ez a vizsgálat azt az eredményt adja, hogy meg kell szabadulnunk ettől az „Én” alakító képességtől úgy, hogy az egyéni „Én”-t olyanná tesszük, hogy azonosítsa magát a tökéletesebb Élet nagyobb „Én”-jével. De használjuk ehhez az egyéniségnek minden erejét, amit küzdelemben, lázadásban és egyéb nehézségek közepette építettünk fel, hogy ez a kisebb én elvegyüljön a nagyobbal, és mindennek a lázadásnak és küzdelemnek gyümölcseit további fejlődésbe magával vigye. A bennünk lévő ezen képesség lesz a legnagyobb nehézség számunkra, mert ez az a pont, ahol a természet sötét erői megragadhatják az alkalmat s mivel most már kiemelkedtünk a hétköznapiságból, felfigyelnek reánk. Így tehát azoknak, akik gyorsítani akarják fejlődésüket, hogy hamarabb érjék el a szellemi világot fel kell ismerniük, hogy legnagyobb ellenfelük ez az ahamkara princípium, mely addig a pontig elvitte őket, ahol most állnak. Addig segítségükre volt, most ellenségükké válik s szövetségese lesz az összes sötét erőknek.

Ezért ismétlik folytonosan az összes szellemi tanítók, hogy szabaduljunk meg az elkülönülés erős érzetétől, ezért nevezik a világ fejlődésének mai fokán az elkülönülést a nagy eretnekségnek, ezért oly szigorú az okkult tréning az egyéniség érzetének megtörésében. Ezen túl nem szabad egy külön saját maga érdekében működő elvnek lennie az Isteni Akarattal. Az akaratnak mindazon részét, mely ezen kívül marad, felhasználhatják a sötét erők arra, hogy lehúzzák az iparkodót, aki fajtájánál gyorsabban akart előrejutni,

Ezért van az, hogy sokan akik még nem eléggé előrehaladottak, hogy a keserűség érzetén felülkerekedjenek, írásaikban oly nagy keserűséggel szólnak az emberben lévő erről az „Én”-ségről. A szent azért vádolja, mert jól tudja, hogy ez az a leggonoszabb ellensége és még nem elég erős arra, hogy felismerje annak a hasznos voltát a múltban és meglássa, hogyan volt segítségére, hogy elérje azt a pontot, ahol most áll. Tudja, hogy ez egyik gyenge pontja, mely a sötét erőknek felette előnyt biztosít és gyakran ad alkalmat nekik, hogy hálójukba kerítsék.

Láttuk a természetet sötét oldalának fejlődését, mint függ össze az emberi növekedéssel, az emberi fejlődéssel. S minél inkább igyekszünk megérteni az elveket, melyeknek alá vannak vetve, annál valószínűbben leszünk megfelelőbbek az okkult gyakorlatokra, mely nem oly feladataikból áll, mint azt némelyek gondolják, melyeket könyvekből lehet megtanulni, de jelenti az egész természetünket átszellemesítését, és mindannak a megsemmisítését, ami most összetett, egyéni és elkülönült.